és olyan vékony lett a vajas kenyér ... és jaj de magas, jaj de magas ez a tea ...

— Micsoda magas? — kérdezte a király.

— Te, a király vagy magas, — felelte a kalaposmester.

— Úgy értettem, hogy a tea magas. Ne tréfáljunk! Gyerünk tovább!

— Én szegény ember vagyok ... — folytatta a kalapos — és sok minden olyan magas ... és akkor azt mondta a husvéti nyúl ...

— Nem mondtam! — szakította félbe gyorsan a husvéti nyúl.

— Mondtad!

— Nem mondtam!

— Tagadja! — szólt a király a kalaposmesterhez. — Hagyd ki ezt a részt!

— Jó, hát akkor a mormota mondta ... — folytatta a kalaposmester és félve nézett a mormotára, vajjon ő is tagadni fog-e. De a mormota semmit sem tagadott, mert mélyen aludt.

— Azután, — folytatta a kalaposmester, — kicsit vastagabb kenyeret vágtam ...

— Jó, jó, — szólt az egyik esküdt, — de mit mondott a mormota?

— Arra nem emlékszem, — válaszolta a kalaposmester.

— Ha nem emlékszel rá, leüttetem a fejed! — ordította a király.

A szerencsétlen kalapos most a földre ejtette a teáscsészéjét és vajaskenyerét és térdre esett. — Én szegény ember vagyok, felség ... — zokogta.

— Igen. Eszmeszegény, — mondta a király.

Az egyik tengeri malac megéljenezte, de a teremőrök tüstént elfojtották a lármát. (Ti bizonyára nem is tudjátok, mit jelent ez a harcias kifejezés, hogy „elfojtani a lármát". Egy nagy zsákot hoztak a teremőrök, abba beledugták a tengeri malacot fejjel lefelé, a zsák száját kötelekkel bekötötték, aztán ráültek.)

— Örülök, hogy ezt is láthattam, — gondolta Alisz. — Annyiszor olvastam az újságban, hogy a tárgyalások végén éljenzésbe és tapsba tör ki a hallgatóság, de a teremőrök tüstént elfojtják a lármát. Sohase tudtam, hogy történik ez.

— Ha nem tudsz többet az esetről, lemehetsz, — szólt a király.

— Nem mehetek lejjebb, — válaszolta a kalapos, — hiszen a földön állok.

— Akkor ülj le! — mondta a király.

Most a másik tengeri malac éljenzett, de megint elfojtották a lármát.

— No, most már nincs több tengeri malac, — gondolta Alisz, — most majd könnyebben megy a dolog.

— Még nem fejeztem be a teámat, — kockáztatta meg a kalaposmester és félénken pislogott a királyné felé, aki még mindig a mult hangverseny műsorát tanulmányozta.